

falede en rekommandation om ensartet nordisk lovgivning om svangerskabsafbrydelse på basis af fri adgang til abort.

Flertallet henviste til, at de forslag, som var udarbejdet af regeringskomiteer i Danmark og Finland, ikke er overensstemmende, ligesom det under forberedelse værende svenske komitéforslag kommer til at afvige både fra det danske og det finske. En forhandling mellem de nordiske justitsministre har vist, at vurderingen af problemerne stort set er overensstemmende, men at der er uenighed om visse detaljer. Justitsministrene anså det for tiden ikke muligt at opnå større ensartethed i lovgivningen, men fandt, at ulemperne herved kunne mindskes betydeligt, såfremt det kræves, at kvinden skal have bopæl i „afbrydelseslandet“. Udvalgsflertallet konstaterede herefter, at den i medlemsforslaget ønskede undersøgelse af forudsætningerne for ensartet lovgivning var foretaget, og at det heraf fremgik, at der ikke for tiden var grundlag for at arbejde videre med sagen.

De danske udvalgsmedlemmer ville ikke indstille behandlingen, bl. a. fordi de ønskede mulighederne for samtidig gennemførelse af ensartet lovgivning drøftet på sessionen og problemet løbende holdt under observation i udvalget. Dette standpunkt begrundedes under debatten af Svend Haugaard, som ikke troede, bopælskravet ville betyde noget. Fra dansk side talte desuden Aksel Larsen, som støttede forslaget om fri abort, men subsidiært ville stemme for fortsat udvalgsbehandling.

Forslaget om fri abort forkastedes med 5 stemmer (deriblandt Aksel Larsens) mod 47, mens 3 undlod at stemme. Uden navneopråb vedtoges udvalgsflertallets forslag om, at rådet ikke skulle foretage sig videre i sagen.

5. Større hensyn til barnets interesse ved afgørelse om statsborgerskab (A 222).

Spørgsmålet om statsborgerskab for børn født i ægteskab mellem forældre af forskellig nationalitet har fået voksende aktualitet på grund af arbejdskraftens større bevægelse mellem landene. Da hovedreglen i de nordiske lande er, at barnet får faderens nationalitet, mens bopælen ikke har betydning, fødes derfor stadig flere børn i Norden, hvis fædre — og derfor også børnene selv — er

statsborgere i et ikke-nordisk land. (Et barn født uden for ægteskabet får derimod moderens statsborgerskab). Dette forhold bevirker en række praktiske, sociale og psykologiske konflikter.

Med henvisning hertil foreslog bl. a. Svend Haugaard, Gerda Møller og Grethe Philip sådanne ændringer i lovgivningen om statsborgerskab, at børn født i ægteskabet mellem en udenlandsk mand og en kvinde, som er statsborger i et nordisk land, fra fødslen kan erhverve statsborgerskab i moderens hjemland.

Flertallet i Juridisk udvalg, blandt dem Jørgen Jensen og K. Axel Nielsen, advarede mod medlemsforslaget, da det ville bevirke, at de pågældende børn fik dobbelt statsborgerskab. Det har imidlertid hidtil været et væsentligt og grundlæggende princip i nordisk statsborgerretslovgivning og praksis at undgå dette. Europarådet har desuden udarbejdet en konvention mod dobbelt statsborgerskab. Den er ratificeret af Sverige, og Danmark og Norge agter at gøre det. Endelig fandt udvalgsflertallet det omdiskutabelt, om det er i et barns interesse at overtage en bestemt forældreparts statsborgerskab. I stedet burde man undersøge, om det i Norden er muligt at lade naturalisationslovgivningen tage et videre hensyn til barnets interesse.

Derefter kunne man på nordisk initiativ søge at vinde tilslutning til tanken om, at barnets statsborgerskab temmelig frit kan afgøres efter, hvad der er bedst for barnet. Udvalgsflertallet stillede forslag til en rekommandation af dette indhold.

Et mindretal af udvalget, bl. a. Svend Haugaard, fandt det utilfredsstillende, at børn af en nordisk moder, der fødes og vokser op i hendes land, ikke altid har statsborgerret i dette land. Der henvistes bl. a. til, at der med den nuværende ordning ikke kan lægges pres på myndighederne i fremmede lande for at få dem til at medvirke ved tilbagelevering af børn, faderen har kidnappet. Mindretallet foreslog derfor rekommandation i overensstemmelse med tankegangen i medlemsforslaget.

Ved afstemning uden navneopråb forkastedes mindretallets forslag til rekommandation, hvorpå rådet med 41 stemmer mod 17 og 3 blanke stemmer som rekommandation